

فہمیان الاستعاذۃ والبسملة

ای کہ خواجه توقیر تو ادا
براعوذ باللہ سازش ابتدا
روز قہاں در نہ تاجی چکفت
در قراہت فاستعذ باللہ کفت
استعاذہ ساز از دیور جیم
تاز مکہ او شود قلب سہیم
در نماز آن خفیدہ خولک و بزبونا
جہرا و اولی نواہش ہم فروں
ابتدا کن پس بسم اللہ باز
تاشوی در اجر خواندن نی نیز
کل امری بل فرمودہ رسول
کہ نہ بسم اللہ ابتر نی اصول
ایہ است از قاضی ای سرفراز
فرض باش خوانش اندر نماز
زاؤل ہر سورۃ یا سراسیمہ
نست جلیز زاؤل ہم در میا
غیر اندر سورۃ توبہ کہ آن
ہست بسم اللہ از آن سرمایہ
زکہ بسم اللہ وارد در امان
توبہ را بنود امالی اندران
کہ قراہت خویشی در انا ادا
خوان اعوذ باللہ تا سراؤلا
ور توبسم اللہ ہمہ خوانیش
این سخن سنت بود تا دینش
اصل وصل

توقیر اورا و القہر اورا

اصل وصل فصل بسم اللہ نیز
ہر دو جایز با سورہت ان عزیز
بجث وصل آن کہ باہر سورۃ
دادہ اند قرآ جینش صورت
زاؤل الحمد اول است اتصال
غیرا و مختار قاری ز انفصال
ہم بسم اللہ بین السورتین
کفتہ اند اول جنین ای نور عینا
فصل سابق وصل بالحق کنی
یابلا حق فصل چون سابق کنی
در میان بعضی ہم در سفتہ اند
صل سابق چو لاحق کفتہ اللہ
لیک باہست سورہ جایز نیست وصل
بیتہ الہیکہ دو لای لای
بیم کفر است وصلش در این کتب
پس ادا کن لفظ قہاں عظیم
از سر بخوید چون دری نظم
لفظش از تجوید در حسن مقال
خان روان کوی بود آب زلال
لاجمول لؤلؤ از صدف کو ہرزگانا
خورد در صحیح بیرون آرا ز دہنا
خوان بتخیل تا ممل علی خلال
بر حد ز باش از حدت بر تال
از کج کس تعسف دور دار
تا نبار دلعن بر تو زینہار

Copyright © King Saud University